

8 d'octubre del 1937.

Estimat Miriam: Miriam, en persona!

Si no tingués la mà causada de haver escrit molt, avui et faria una carta d'aquella que fan enfadar l'Español. Finc unas pocas frases de cosas i multe cosas, però com que això ja ho tenia quan he començat les altres cartes, les he fet tan llargues, que ara el braç em dia prou.

Si fos una mica més dolenta del que sóc, i ja veus que també se' fa me concienios, de tant en tant et faria enfadar per poder tenir a canvi una carta com la que em vos escriure abia, cosa que no és com hi veig disjutar, cosa que ha doler-me d'aquesta ficament tan espantosa del Miriam de les cartes, perquè

veig tenir nostra de conèixer en Príncep
en persona, més i mit canvi. Són men-
guin cubolli.

Es veu que són bons amics; la
teua defensa en va diran tota amonon-
da, davant de la creua del mal Príncep.
Ara t'estimaré una mica més que a
ell però no li ho digues, perquè si no
puc passar més sens fer-li les paus.
Príncep de tranquil·litza-lo; diges-li que
estic molt compungida d'haver-lo fet
enfadar i que em perduni. Des la meua
mala fet a tu més que perquè tens
ganes de jugar i ell va pagar els plats
truncats. I mira també d'estimar feris
a quin punt s'ho va preudo seriosa-
ment. Que sàbia molt de pen que
continues pensant que és una burba!
i encara més, que es fet, incluta per
la ira i per una ira cruel, robia. De
aquí si que no. que diges que és una
troua per culpa de la ruanda, està
bé; però ira, ira contra en Príncep,
no mai, priuere, moris!!

Jo no en dubto - com sabia fer ho-
ra, meu! - del seu esforç, però que
l'admira i l'agraïssa seriósament
perquè se' el que representa en ell. És
que aquell Pràncis és molt més bona
persona del que era anterior perquè
abans, quan no tenia gaires d'escriure,
no ho feia i en pau; i en canvi ara
s'hi esforça perquè sap que està contenta.
Els pas per complir cap pacte fàcil que
de cap manera s'ha escriptura a obser-
var. Si no ho fos per el pacte, en Ma-
rius no hauria escrit; no se' que d'altre;
però se' ni ha ficat al cap això i
no hi ha gaire més a treure. El meu Ma-
rius no es deixa entremès pels penes-
limes. En canvi suposo que no es deixa
rà entremès en les meves raons, i una
altra dia, que pui fàcil i que no tregui
gaires gaires d'escriure, no m'escrivirà
i en pau. Veritat que serà aquesta
la meua penitència? Perquè tu les fas
complir sense dir-les. No oblidis pas la
de les filtracions. Sort que ja pens

que per anà no s'india l'Helena. Fes
capaç de diran li llopiu aquesta carta
i tot.

Gana com que en arribar aqui ja
no sé que més dir te a tu Mançis,
en persona (si no és davant el bon
consell que et tinguis d'una vegada i
per sempre el llogot). fes-me fer les pases
ben de pressa amb el Mançis de les cartes
perquè li pugui escriure una mica.

Es diu de tu que se vols escriure que
si dispuets escriure tot et proposo la
prova. Jo este molt contenta, però que
conllicita de rebre carta, tot; però ho es-
ta tant, almenys que en deixis escriure.
Ja perquè no tens aquesta necessitat o
potes perquè tens raons d'explaiar-te
per una altra banda, no ocupares com
perquè tens companyia quan t'escriu.
Ja peron de tot no hi ha res més cert.
Falta vegades, sobretot per un m'empere,
en foss de mala llima i no sé
sostenis una conversa amb novels amb
les noves companyes, i potes amb
ningú. Em sembla que alguna vegada

E' ho ho dit: "l'escriv perquè en trobo massa
sola; o l'escriv perquè ni' capto, o perquè
em facis companyia." És ben ho així. Un
llibre p.e. no em distreu d'aquestes catò-
ries. És que fixar l'atenció o ni' capto
que l'autor ho digui tot i jo no pugué
dir res. Ben puc ser que és una defecte dels
meus recursos, com jo. Llavors és l'oca-
sio de prendre paper i pluma i tenir
tot tot el que fa massa sonar per paper.
Lluc, segaels, etc, tu, les altres, l'esperances,
les altres en Sala.... Si submissa com
ni agracio la vostra paciència, no em
ni, mai ni, que aquesta cosa es pu-
guin dir per compliment Però tu no
ho entens perquè no nius la meua neces-
tat i' encis que s'ha de dir per causalitat
sitat i per aquesta altra cosa que no
tenen res que veure amb la meua reali-
tat. Si an jo l'escriv en aquesta circum-
stància, em deixo anar tant el que
que emic que no pucos absolutament
res més. Ollido on sóc i tots els meus
humors. ~~Parlo~~ Parlo amb tu, i la carta
em deu donar cosa d'aquell benestar
de les nostres vetlles a la disibilitat.

Fu en dies: però si no deien res
de particular! si moltes vegades, ni enro-
narem, per no fer res! Si ja ho sé; però
si hi estava bé: què vols fer, hi?

He hagut de deixar la carta opai
perquè la mà no ha volgut repenir
més; ara és molt tendre i no vell que
l'Empueta tingui el mal d'estómac
fina d'hora com abans. Ja deves fer molts
pensaments si vols dir la veritat.

~~Ja deves pensar el pacte i la guerra
tota la vida i no poder fer res més
de la guerra i la pau.~~

Quina: anava a concloure el pacte,
però veig que no se m'apuntava. Alau
ho hauria fet tranquil·lament. Ara si no rebia
cap carta. tan, mai, em posaria molt tris-
ta. Pot el que em veig amb un de concòrdia
i que emigres quan em tingues moltes
pans. Res més.

Has estat una mica mala persona,
fa cinc minuts. (Són les 6.10) Sortis de la
caucha de la Pilgrina i t'he sentit, ho sen-
tit que fossis eulla del teu passadís. Però
no has aparegut. Hauria estat content de
veure't, encara que fos de lluny. Fer dona,
ja si que apunta ornaminada, no hi apraelin
al franc. Adés, no vatis ufadat. Meric